EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 13.7.2026
COM(2026) 367 final

2026/0194 (NLE)

Návrh

ROZHODNUTÍ RADY

o podpisu, jménem Evropské unie, dodatkového protokolu k Úmluvě Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Cílem tohoto návrhu je, aby Evropská komise (dále jen „Komise“) získala zmocnění od Rady Evropské unie (dále jen „Rada“) k podpisu dodatkového protokolu (dále jen „protokol“) k Úmluvě Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu (CETS č. 198) (dále jen „Varšavská úmluva“ nebo „úmluva“) jménem Evropské unie.

Komise má rovněž v úmyslu předložit návrh rozhodnutí Rady, kterým se Komise zmocňuje k uzavření protokolu jménem Evropské unie, a dále návrh rozhodnutí Rady, kterým se Komise zmocňuje k pozdějšímu uzavření Varšavské úmluvy jménem Evropské unie.

Protokol má zvláštní význam vzhledem ke hrozbě, kterou praní peněz a financování terorismu – a obecněji řečeno finanční trestná činnost – představují pro hospodářskou bezpečnost v rámci Evropské unie i mimo ni. Lze poznamenat, že příjmy získané nezákonnými činnostmi jsou často používány za účelem pronikání do legální ekonomiky nebo na jinou trestnou činnost. To má dalekosáhlé a destabilizující důsledky pro finanční systémy, společnost, právní stát a důvěru ve veřejné orgány. Hlavním rysem praní peněz a financování terorismu je to, že se tyto činnosti odehrávají na mezinárodní úrovni. V boji proti finanční trestné činnosti je proto nezbytná účinná mezinárodní spolupráce.

Protokol je plně v souladu s právem EU obecně, a zejména s příslušným *acquis* Unie. To zahrnuje směrnici (EU) 2024/1640[1] o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu (šestá směrnice o boji proti praní peněz). Až do začátku její použitelnosti dne 10. července 2027 však zůstává použitelná směrnice (EU) 2015/849[2], ve znění směrnice (EU) 2018/843[3].

Protokol rovněž obsahuje ustanovení o vymáhání majetku a justiční spolupráci v oblasti vymáhání majetku a jako takový je rovněž plně v souladu s příslušným *acquis* Unie.

Protokol – a jeho uplatňování – posílí rámce pro boj proti praní peněz na celosvětové úrovni (bude řešit jak problematiku finančních zpravodajských jednotek, tak i úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti) mezi ostatními členy Rady Evropy a klíčovými mezinárodními partnery, kteří se mohou stát stranami protokolu.

Souvislosti

Varšavská úmluva, přijatá dne 16. května 2005, se týká řady aspektů předcházení praní peněz a financování terorismu a boje proti nim. Vychází z Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu (CETS č. 141) (dále jen „Štrasburská úmluva“). EU podepsala Varšavskou úmluvu dne 2. dubna 2009, dosud ji však neratifikovala. Ke dni 18. prosince 2023 podepsalo úmluvu 25 členských států, z nichž 23 ji ratifikovalo.

Od přijetí Varšavské úmluvy v roce 2005 se situace v oblasti praní peněz a obecněji v oblasti finanční trestné činnosti rychle mění. To také vedlo k dalšímu rozvoji právních rámců a mezinárodních norem. Studie a konzultace, zejména ty, které provedl Výbor odborníků pro fungování evropských úmluv o spolupráci v trestních věcech (PC-OC) a konference smluvních stran úmluvy, poukázaly na potřebu nového závazného nástroje.

---

1 Úř. věst. L, 2024/1640, 19.6.2024.
2 Úř. věst. L 141, 5.5.2015, s. 73.
3 Úř. věst. L 156, 19.6.2018, s. 43.

Vývoj na úrovni EU, zejména nové právní předpisy týkající se boje proti praní peněz a financování terorismu, jakož i vymáhání majetku z trestné činnosti, současně zdůraznil potřebu řešit tato témata v širším, celoevropském kontextu. V důsledku toho zřídila Rada Evropy v roce 2023 Výbor odborníků pro vymáhání majetku z trestné činnosti (PC-RAC), jehož úkolem je jednat o dodatkovém protokolu k úmluvě a vypracovat jeho návrh.

Dne 13. června 2024 Rada pověřila Komisi, aby se jménem Evropské unie účastnila jednání o dodatkovém protokolu k Varšavské úmluvě. Komise se účastnila v souladu s rozhodnutím Rady a řídila se směrnicemi pro jednání stanovenými v uvedeném rozhodnutí. Komise konzultovala zvláštní výbor Rady pro jednání o postoji, který má zaujmout, a zajistila slučitelnost protokolu s příslušným *acquis* EU.

Jednání se konala v rámci zvláštních zasedání výboru PC-RAC. V době od května 2024 do prosince 2025 se uskutečnilo sedm kol jednání. Dne 25. listopadu 2025 Výbor pro trestní problematiku (CDPC) schválil návrh protokolu a doprovodný návrh vysvětlující zprávy, u níž bylo nutné provést poslední úpravy. Dne 23. dubna 2026 přijalo Parlamentní shromáždění Rady Evropy stanovisko k návrhu protokolu. Dne 15. května 2026 byl protokol na svém 135. zasedání přijat Výborem ministrů, který vzal na vědomí jeho vysvětlující zprávu a souhlasil s jeho otevřením k podpisu dne 14. října 2026.

Tento protokol vstoupí v platnost prvním dnem měsíce, který následuje po uplynutí lhůty tří měsíců po datu, kdy pět signatářů včetně alespoň tří členských států Rady Evropy vyjádří v souladu s jeho čl. 38 odst. 1 svůj souhlas s tím, že budou protokolem vázáni.

EU může protokol podepsat jakožto signatář Varšavské úmluvy v souladu s článkem 37 protokolu.

- **Soulad se stávajícími ustanoveními v dané oblasti politiky**

Protokol přímo souvisí se společnými pravidly EU pro boj proti praní peněz a financování terorismu, jakož i pravidly pro vymáhání majetku a justiční spolupráci v trestních věcech. Protokol obsahuje ustanovení týkající se finančních zpravodajských jednotek, jejich pravomocí v oblasti pozastavení nebo odepření souhlasu v případě transakcí, účtů a obchodních vztahů, dále ustanovení týkající se jejich vzájemné spolupráce, jakož i zřízení centralizovaného automatizovaného mechanismu na vnitrostátní úrovni (nebo podobného mechanismu obsahujícího informace o bankovních účtech, platebních účtech, účtech cenných papírů, bezpečnostních schránkách a účtech virtuálních aktiv). Pravidla pro boj proti praní peněz a financování terorismu jsou v souladu s balíčkem opatření EU pro boj proti praní peněz, konkrétněji se směrnicí (EU) 2024/1640 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, a jsou s ním slučitelná.

Na druhou stranu jsou pravidla týkající se konfiskace, včetně rozšířené konfiskace a konfiskace, jež není založena na odsuzujícím rozsudku, rovněž v souladu s *acquis* EU, konkrétně se směrnicí 2014/42/EU[4] a směrnicí (EU) 2024/1260[5]. Pravidla pro zřizování úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti, jejich přístup k informacím, jakož i určení úřadů pro správu majetku a správa majetku, včetně plánování správy majetku a prodeje před konfiskací, jsou rovněž v souladu se směrnicí (EU) 2024/1260. Protokol rovněž obsahuje pravidla týkající se opětovného sociálního využití majetku, nástroje pro poskytování informací o majetku úřadům pro vyhledávání majetku z trestné činnosti, úřadům pro správu majetku a jiným orgánům, jakož i pravidla týkající se zdrojů pro odbornou přípravu pro příslušné orgány s ohledem na vymáhání majetku v souladu se směrnicí (EU) 2024/1260.

[4] Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 39.
[5] Úř. věst. L, 2024/1260, 2.5.2024.

Směrnice (EU) 2024/1260 nahradila směrnici 2014/42/EU, která zůstává v platnosti, pokud jde o spolupráci s Irskem, které se provádění směrnice (EU) 2024/1260 neúčastní. Směrnice 2014/42/EU částečně nahradila rámcové rozhodnutí Rady 2005/212/SVV[6], jež zůstává v platnosti, pokud jde o spolupráci s Dánskem, které se neúčastní provádění směrnice (EU) 2024/1260 ani směrnice 2014/42/EU.

Nařízení (EU) 2018/1805[7] stanoví pravidla pro justiční spolupráci mezi členskými státy pro účely uznávání a výkonu příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci. To zahrnuje mimo jiné pravidla pro předávání, uznávání a postup pro výkon příkazů k zajištění a ke konfiskaci, správu zajištěného a konfiskovaného majetku a nakládání s ním v přeshraničních věcech (včetně předběžného prodeje), restituce majetku obětem, jakož i nakládání s konfiskovaným majetkem nebo penězi získanými po prodeji majetku (a to i s cílem odškodnit oběti a regulovat sdílení majetku mezi členskými státy). Kromě toho nařízení obsahuje pravidla pro hrazení a sdílení nákladů souvisejících s výkonem přeshraničních příkazů k zajištění a pro procesní práva dotčených osob, a to i pokud jde o oznamovací povinnosti a opravné prostředky. Tyto záležitosti jsou rovněž obecně upraveny v rámcovém rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci[8] a v rámcovém rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii[9], která zůstávají v platnosti, pokud jde o spolupráci s Irskem a Dánskem, jež se provádění nařízení (EU) 2018/1805 neúčastní.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Protokol je v souladu s příslušnými pravidly a politikami EU v oblastech, na které se bude vztahovat (jak je popsáno v oddíle „Soulad se stávajícími ustanoveními v dané oblasti politiky“). V širším kontextu je protokol v souladu s právními nástroji a politikami EU přijatými v oblasti svobody, bezpečnosti a práva podle části třetí hlavy V Smlouvy o fungování EU přispívajícími k boji EU proti finanční trestné činnosti, včetně trestných činů poškozujících finanční zájmy Unie, a proti nezákonným finančním tokům, jakož i se závazky Unie podle jiných příslušných mnohostranných dohod.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

- **Právní základ**

Hmotněprávní základ

Části protokolu týkající se opatření pro boj proti praní peněz, včetně pravomocí finančních zpravodajských jednotek v oblasti pozastavení, a zavedení mechanismu pro získávání informací o bankovních účtech, spadají do působnosti článku 114 Smlouvy o fungování EU. Tyto složky tvoří základ tohoto návrhu rozhodnutí Rady a jsou odlišné od složek protokolu zaměřených na snahy o vymáhání majetku (včetně posílení vnitrostátních pravidel týkajících se zajištění a konfiskace majetku, vysledování a správy majetku, záruk a mezinárodní spolupráce mezi donucovacími a soudními orgány), které budou shromážděny v samostatném návrhu rozhodnutí Rady. Hmotněprávním základem uvedeného návrhu jsou čl. 82 odst. 2, čl. 83 odst. 1 a 2 a čl. 87 odst. 2 Smlouvy o fungování EU.

Vzhledem k předmětu zamýšlené dohody je vhodné, aby Komise předložila Radě dva návrhy.

---

6 Úř. věst. L 68, 15.3.2005, s. 49.
7 Úř. věst. L 303, 28.11.2018, s. 1.
8 Úř. věst. L 328, 24.11.2006, s. 59.
9 Úř. věst. L 196, 2.8.2003, s. 45.

Procesněprávní základ

V čl. 218 odst. 5 Smlouvy o fungování EU se stanoví, že pokud se zamýšlená dohoda netýká výlučně nebo zejména společné zahraniční a bezpečnostní politiky, předloží Komise návrh Radě. Rada přijme rozhodnutí o zmocnění k podpisu dohody.

Komise navrhuje dát zmocnění k podpisu protokolu s výhradou jeho uzavření k pozdějšímu datu.

Procesněprávním základem navrhovaného rozhodnutí, kterým se dává zmocnění k podpisu zamýšlené dohody, je tudíž čl. 218 odst. 5 Smlouvy o fungování EU.

Pravomoci Unie

Povaha mezinárodních dohod („pouze EU“ nebo „smíšené“) je podmíněna souladem konkrétního předmětu s pravomocemi Unie.

V čl. 3 odst. 2 Smlouvy o fungování EU se stanoví, že ve výlučné pravomoci Unie je „uzavření mezinárodní smlouvy, pokud (...) její uzavření (...) může ovlivnit společná pravidla či změnit jejich působnost“. Evropský soudní dvůr zejména objasnil, že „[k]onstatování takového rizika [ovlivnění nebo změny pravidel EU mezinárodními závazky] nevyžaduje naprostou shodu mezi oblastí, kterou pokrývají mezinárodní závazky, a oblastí unijní úpravy“, ale že „působnost společných pravidel Unie může být takovými závazky ovlivněna nebo změněna rovněž tehdy, pokud tyto závazky spadají do oblasti, kterou taková pravidla již velkou měrou pokrývají“ ([1]). Toto odůvodnění vychází ze stanoviska Soudního dvora, v němž se uvádí: „Když je třeba určit, zda je splněno kritérium vyjádřené formulací „oblast, kterou pravidla Společenství již velkou měrou pokrývají“, musí být analýza založena nejen na rozsahu dotčených pravidel, ale rovněž na jejich povaze a obsahu. Je rovněž důležité vzít v úvahu nejen aktuální stav práva Společenství v dotyčné oblasti, ale i jeho perspektivy vývoje, pokud jsou v okamžiku této analýzy předvídatelné“ (viz v tomto smyslu stanovisko 2/91, body 25 a 26)[2].

Zatímco členské státy si zachovávají pravomoc, pokud jde o některé části dodatkového protokolu, zejména ustanovení o vnitrostátních opatřeních k zavedení centralizovaných automatizovaných mechanismů a pravomocí jejich finančních zpravodajských jednotek v oblasti pozastavení, EU má pravomoc, pokud jde o značnou část ustanovení úmluvy, a měla by proto tuto úmluvu podepsat společně s členskými státy.

Smlouvy, a zejména články 26 a 114 Smlouvy o fungování EU, svěřují EU pravomoc v oblasti vnitřního trhu, která částečně pokrývá záležitosti upravené v dodatkovém protokolu k úmluvě č. 198.

EU **již přijala legislativní opatření** v různých oblastech, na které se vztahuje dodatkový protokol k úmluvě č. 198:

Ustanovení, jejichž právním základem je článek 114 Smlouvy o fungování EU:

- článek 2 (týkající se definic virtuálních aktiv a poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy), článek 9 (požadavek na zavedení mechanismů pro vyhledávání informací o bankovních účtech) a články 10 a 28 (pozastavení nebo odepření souhlasu v případě podezřelých transakcí, účtů a obchodních vztahů a související spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami) spadají do působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1640 o mechanismech, které mají členské státy zavést za účelem předcházení využívání finančního systému k

praní peněz nebo financování terorismu (šestá směrnice o boji proti praní peněz), a nařízení (EU) 2023/1114 o trzích kryptoaktiv.

Ustanovení, jejichž právním základem jsou čl. 82 odst. 1 a 2, čl. 83 odst. 1 a 2 a čl. 87 odst. 2 Smlouvy o fungování EU:

- ustanovení čl. 2 odst. 2 (definice financování terorismu) spadá do působnosti směrnice (EU) 2017/541 o boji proti terorismu[10],
- články 3 až 5 protokolu (rozšířená konfiskace, konfiskace, jež není založena na odsuzujícím rozsudku, a konfiskace majetku třetích stran), článek 6 (předběžná opatření), článek 8 (finanční šetření), články 11 a 12 (zřízení úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti a jejich přístup k informacím), články 13 až 15 (správa majetku, zřízení úřadů pro správu majetku, prodej před konfiskací), článek 16 (využití zajištěného a konfiskovaného majetku), článek 17 (přístup k informacím o zajištěném a konfiskovaném majetku) a článek 29 (mezinárodní spolupráce mezi úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti), články 33 a 34 (opatření, zdroje a odborná příprava v oblasti bezpečnosti) jsou upraveny směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1260 o vymáhání a konfiskaci majetku[11],
- čl. 9 odst. 2 (přístup donucovacích orgánů, včetně úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti, k informacím o bankovních účtech) spadá do působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1153 o stanovení pravidel usnadňujících používání finančních a jiných informací k prevenci, odhalování, vyšetřování či stíhání určitých trestných činů[12],
- článek 18 (obecné zásady spolupráce), články 24 a 25 (jednotné formuláře), článek 26 (navrácení majetku) a článek 27 (sdílení majetku) spadají do působnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci[13],
- článek 19 týkající se předávání osobních údajů je vzájemně propojen s *acquis* EU v oblasti ochrany osobních údajů, zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů[14],
- články 20, 21 a 22 o žádostech o informace týkající se účtů u finančních institucí a poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy a transakcí, které provádějí, jakož i o jejich monitorování, spadají do působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2014/41/EU o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech[15],
- článek 23 stanoví právní základ pro zřizování společných vyšetřovacích týmů (SVT) za účelem vymáhání majetku, který podléhá konfiskaci. Podle práva EU jsou právní základy pro zřizování společných vyšetřovacích týmů stanoveny v Úmluvě o

10 Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6.
11 Úř. věst. L, 2024/1260, 2.5.2024.
12 Úř. věst. L 186, 11.7.2019, s. 122.
13 Úř. věst. L 303, 28.11.2018, s. 1.
14 Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89.
15 Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1.

vzájemné pomoci ve věcech trestních přijaté v květnu 2000 a v rámcovém rozhodnutí Rady 2002/465/SVV o společných vyšetřovacích týmech,

- pokud jde o články 31 a 32 (ochranná opatření, opravné prostředky a oznamovací povinnosti), týkají-li opatření v oblasti justiční spolupráce za účelem zajištění a konfiskace stanovených v úmluvě a jejím protokolu, spadají do působnosti výše uvedeného nařízení (EU) 2018/1805. Pokud jde o opatření v oblasti justiční spolupráce za účelem získávání důkazů, články 31 a 32 spadají do působnosti směrnice 2014/41/EU. Pokud jde o opatření týkající se spolupráce mezi úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti, články 31 a 32 spadají do působnosti směrnice (EU) 2024/1260. Pokud jde o vnitrostátní opatření, články 31 a 32 spadají do působnosti výše uvedené směrnice (EU) 2024/1260. Práva a záruky zakotvené v článcích 31 a 32 jsou do značné míry obecněji upraveny rovněž směrnicemi EU o procesních právech podezřelých a obviněných osob v trestním řízení, zejména směrnicí 2010/64/EU o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení, směrnicí 2012/13/EU o právu na informace, směrnicí 2013/48 o právu na přístup k obhájci, směrnicí (EU) 2016/343 o presumpci neviny a právu být přítomen při trestním řízení před soudem a směrnicí (EU) 2016/1919 o právní pomoci.

Většina závazků vyplývajících z dodatkového protokolu k Úmluvě Rady Evropy č. 198 je proto předmětem úpravy právních předpisů EU.

- **Subsidiarita (v případě nevýlučné pravomoci)**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Proporcionalita**

Tato iniciativa nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení příslušných politických cílů, a je proto v souladu se zásadou proporcionality, jak je stanoveno v čl. 5 odst. 4 Smlouvy o EU. Unie má pro tento účel nejlepší předpoklady, neboť již v této oblasti vykonala svou vnitřní pravomoc přijetím různých právních nástrojů v oblasti justiční spolupráce a spolupráce donucovacích orgánů v trestních věcech, zejména za účelem usnadnění vymáhání majetku pocházejícího z trestné činnosti, a to i v přeshraničních věcech.

- **Volba nástroje**

Tento návrh rozhodnutí Rady se předkládá v souladu s čl. 218 odst. 5 Smlouvy o fungování EU, podle něhož Rada přijme rozhodnutí, kterým dá zmocnění k podpisu a prozatímnímu provádění dohody. Neexistuje žádný jiný právní nástroj, který by mohl být použit za účelem dosažení cíle vyjádřeného v tomto návrhu.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

- **Hodnocení ex post / kontroly účelnosti platných právních předpisů**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Evropská komise k tomuto návrhu neprovedla žádnou zvláštní konzultaci se zúčastněnými stranami.

Vypracování úmluvy je výsledkem spolupráce Výboru odborníků Rady Evropy pro vymáhání majetku z trestné činnosti složeného z členských států Rady Evropy a států s pozorovatelským

statusem, Finančního akčního výboru (FATF), Úřadu OSN pro drogy a kriminalitu (UNODC) a právních odborníků.

- **Sběr a využití výsledků odborných konzultací**

Postoje Unie pro jednání o úmluvě byly připraveny na základě konzultací s pracovní skupinou Rady pro justiční spolupráci v trestních věcech (COPEN).

- **Posouzení dopadů**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Účelnost právních předpisů a zjednodušení**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Základní práva**

Podpisem protokolu Evropskou unií se stanovují společné minimální standardy pro ochranu základních práv v souvislosti s opatřeními stanovenými v protokolu.

Zvláštní význam mají některá základní práva a některé svobody zakotvené v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Mezi ně patří právo na vlastnictví (článek 17), právo na spravedlivý proces a účinnou právní ochranu (článek 47), presumpce neviny a právo na obhajobu (článek 48), jakož i právo na ochranu osobních údajů (článek 8).

Pokud jde o zásahy do práva na vlastnictví, v čl. 31 odst. 1 se protokol zakotvuje v zásadách nezbytnosti a proporcionality, které jsou zásadní pro zajištění zákonnosti zásahů do základních práv. Odstavce 3 a 4 dále stanovují důležité záruky, které mají zajistit, aby nedošlo k nenapravitelnému zásahu do práva na vlastnictví, aniž by dotčená osoba měla možnost se k věci vyjádřit. Omezení týkající se využití opatření ke konfiskaci, zejména rozšířené konfiskaci a konfiskaci, jež není založena na odsuzujícím rozsudku, jakož i využití nových předběžných opatření zavedených tímto protokolem (viz mimo jiné možnosti vznést výhrady stanovené v článcích 3, 4 a 5), byla navíc přímo začleněna do příslušných ustanovení, jimiž se taková opatření upravují, aby byl zajištěn soulad se zásadami nezbytnosti a proporcionality. Jak je podrobně uvedeno ve vysvětlující zprávě k úmluvě[16], lze uznání žádosti zamítnout, pokud by příslušné vnitrostátní orgány v dožádané straně nemohly – obecně nebo v obdobném případě – uložit či přijmout dané opatření či daná opatření, protože by tato opatření byla v rozporu se základními zásadami vnitrostátního práva uvedené strany. Základní zásady vnitrostátního práva mohou zahrnovat například standardy spravedlivého procesu, presumpci neviny, jakož i zásady nezbytnosti a proporcionality. Omezení, které je těmito zásadami stanoveno, mohou strany vyjádřit mimo jiné tím, že využijí možnosti vznést výhrady stanovené v článcích 3, 4 a 5 protokolu.

Ustanovení čl. 31 odst. 2 ukládá stranám obecně povinnost zajistit, aby všechny osoby dotčené opatřeními týkajícími se vysledování majetku, předběžnými opatřeními k zadržení nebo zajištění majetku, opatřeními ke konfiskaci, jakož i prodejem majetku před konfiskací, mohly uplatnit právo na spravedlivý proces a na účinnou právní ochranu, jak to rovněž vyžaduje právo EU. Kromě toho jsou strany povinny zaručit právo na obhajobu. Toto ustanovení navazuje na povinnosti stanovené v článku 8 úmluvy týkající se opravných prostředků a rozšiřuje je, a to jak v případě osob dotčených opatřeními přijatými na základě úmluvy, tak v případě osob dotčených opatřeními přijatými na základě protokolu. Podrobnější a rozsáhlejší znění článku 31 tohoto protokolu má za cíl zohlednit vývoj evropských norem týkajících se procesních práv a záruk, mimo jiné s ohledem na právo na účinnou právní ochranu, v kontextu vymáhání majetku pocházejícího z trestné činnosti od přijetí úmluvy, a to

[16] Viz zejména body 140 a 141.

zejména s ohledem na rostoucí využívání opatření ke konfiskaci, jež není založena na odsuzujícím rozsudku. Působnost článku 31 se rozšiřuje na osoby dotčené opatřeními přijatými podle úmluvy, aby bylo zajištěno, že osoby dotčené těmito opatřeními budou rovněž požívat stejných práv a stejné úrovně ochrany jako osoby dotčené opatřeními přijatými podle protokolu. Kromě toho, jak je podrobněji uvedeno ve vysvětlující zprávě k protokolu, lze spolupráci v souladu s článkem 28 úmluvy odmítnout, pokud zahraniční žádost nesplňuje standardy stanovené základními zásadami vnitrostátního práva dožádaného státu.

Protokol zajišťuje dodržování norem EU v oblasti ochrany osobních údajů tím, že zaručuje uplatňování přiměřených záruk ochrany údajů při zpracování osobních údajů (články 9, 12 a 17) a zároveň stanoví vhodné podmínky pro výměnu těchto údajů s ostatními stranami (článek 29).

Je rovněž třeba poznamenat, že v rámci („mateřské“) úmluvy čl. 46 odst. 6 stanoví, že „finanční zpravodajská jednotka může odmítnout sdělit informace, které by mohly narušit vyšetřování trestného činu vedené u dožádané strany, nebo za výjimečných okolností, pokud by sdělení informací bylo zjevně nepřiměřené oprávněným zájmům fyzické nebo právnické osoby nebo dotčené strany nebo by jinak nebylo v souladu se základními zásadami vnitrostátního práva dožádané strany. Každé odmítnutí poskytnout informace je třeba řádně vysvětlit finanční zpravodajské jednotce, která o ně žádá.“

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Komise se domnívá, že z právního hlediska z podpisu a uzavření tohoto protokolu v zásadě nevyplývají žádné rozpočtové důsledky.

Je třeba poznamenat, že tento protokol ani jeho mateřská úmluva (CETS č. 198) neobsahují ustanovení, které by Unii ukládalo povinnost poskytovat finanční příspěvek na jejich financování v případě, že by se stala jednou ze stran.

Výbor ministrů však přijal rezoluci CM/Res(2022)6 týkající se finančních ujednání ohledně zapojení Evropské unie a nečlenských států do mechanismů monitorování úmluv Rady Evropy, jež stanoví, že pokud je Unie přizvána a stane se stranou úmluvy Rady Evropy, která neobsahuje ustanovení o finanční účasti na uvedeném mechanismu po datu přijetí této rezoluce, musí přispívat na financování fungování uvedené úmluvy v souladu s podmínkami stanovenými v této rezoluci. Ačkoli Komise zastává názor, že taková jednostranná rezoluce nemůže být pro Unii závazná, vedlo to již dříve k diskusím, jejichž výsledkem byl kompromis, v jehož rámci Unie oznámila svůj záměr dobrovolně poskytnout finanční příspěvek. Zda se v případě této úmluvy a protokolu podaří (nebo bude nutné) najít podobné řešení, není dosud jisté.

V takovém případě bude spolu s návrhem rozhodnutí o uzavření samotné úmluvy předložen finanční výkaz s podrobnými údaji o rozpočtových dopadech, jakmile budou vyřešeny právní nejasnosti týkající se případného příspěvku.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a způsoby monitorování, hodnocení a podávání zpráv**

V protokolu je uvedeno, že ustanovení upravující monitorování provádění Varšavské úmluvy (článek 48 úmluvy) se použijí obdobně na protokol. Konference smluvních stran zřízená na základě úmluvy bude pro účely tohoto protokolu plnit funkce stanovené v článku 48 úmluvy, přičemž se bude v příslušných případech scházet ve složení omezeném na strany tohoto protokolu.

Článek 19 jednacího řádu úmluvy stanoví pravidla pro provádění monitorovacích činností. Na 9. plenárním zasedání se však konference smluvních stran rozhodla pozastavit postup podle článku 19 a uplatnit přístup průřezového tematického monitorování v souladu s nově přijatým článkem 19a po počáteční období dvou let, přičemž další diskuse o vyhodnocení situace v této věci se uskutečnila na jejím 11. plenárním zasedání v roce 2019. Na svém 16. plenárním zasedání (v roce 2024) se konference smluvních stran rozhodla prodloužit pozastavení platnosti článku 19 o dalších pět let (tj. do roku 2029) a v tomto období pokračovat v průřezovém tematickém monitorování podle článku 19a.

Článek 19a stanoví pravidla pro horizontální monitorování, pokud jde o vybrané články úmluvy. Každý stát, který je smluvní stranou, bude podléhat monitorování v souladu s pravidly stanovenými v článku 19a.

Do jednacího řádu byla zařazena zvláštní doložka týkající se zapojení Evropské unie do monitorování provádění úmluvy. V čl. 19 odst. 33 se stanoví, že nová pravidla pro monitorování provádění úmluvy budou stanovena po ratifikaci úmluvy Evropským společenstvím. V článku 19a není stanovena žádná konkrétní doložka.

- **Informativní dokumenty (u směrnic)**

Nevztahuje se na tento návrh.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Článek 1 vysvětluje účel protokolu.

Článek 2 obsahuje definice pojmů „finanční šetření“, „virtuální aktiva“, „poskytovatelé služeb souvisejících s virtuálními aktivy“ a „financování terorismu“.

Článek 3 stanoví rozšířenou konfiskaci.

Článek 4 stanoví konfiskaci, jež není založena na odsuzujícím rozsudku.

Článek 5 stanoví konfiskaci majetku třetích stran.

Článek 6 stanoví předběžná opatření a odkazuje na článek 4 mateřské úmluvy, který se vztahuje na protokol.

Článek 7 stanoví vyšetřovací pravomoci a techniky.

Článek 8 stanoví finanční šetření.

Článek 9 stanoví zavedení mechanismu, jenž umožní identifikaci všech fyzických a právnických osob, které jsou držiteli bankovních účtů, platebních účtů nebo účtů cenných papírů, jakož i bezpečnostních schránek a účtů virtuálních aktiv, a upravuje přístup k těmto informacím ze strany finančních zpravodajských jednotek, úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti a jiných příslušných orgánů.

Článek 10 stanoví pozastavení nebo odepření souhlasu v případě podezřelých transakcí, účtů a obchodních vztahů (což není součástí tohoto návrhu).

Článek 11 stanoví zřízení úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti, jejich úkoly, jakož i pravomoci těchto úřadů přijímat naléhavá předběžná opatření.

Článek 12 stanoví přístup úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti k informacím.

Článek 13 stanoví obecné zásady správy majetku, včetně plánování správy majetku a zřízení kontaktních míst pro mezinárodní spolupráci.

Článek 14 stanoví určení úřadů pro správu majetku, jejich funkce a zřízení kontaktních míst pro mezinárodní spolupráci.

Článek 15 stanoví prodej majetku před konfiskací a povinnosti spočívající v zabezpečení hodnoty výnosů z takového prodeje.

Článek 16 stanoví nakládání se zajištěným, zadrženým a konfiskovaným majetkem.

Článek 17 stanoví zavedení nástroje pro poskytování informací o zajištěném, zadrženém a zkonfiskovaném majetku.

Článek 18 stanoví obecné zásady a opatření pro zajištění účinné a účelné mezinárodní spolupráce, pokud jde mimo jiné o vedení vnitrostátních vyšetřování před uznáním zahraničních příkazů a o působnost příslušných vydávajících orgánů.

Článek 19 stanoví pravidla a podmínky pro předávání osobních údajů mezi stranami.

Článek 20 upravuje zahraniční žádosti o informace týkající se účtů vedených u finančních institucí nebo poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy.

Článek 21 upravuje zahraniční žádosti o informace týkající se transakcí prováděných finančními institucemi nebo poskytovateli služeb souvisejících s virtuálními aktivy.

Článek 22 upravuje zahraniční žádosti o monitorování transakcí prováděných finančními institucemi a poskytovateli služeb souvisejících s virtuálními aktivy.

Článek 23 stanoví možnost, aby dvě či více stran zřídilo a provozovalo společný vyšetřovací tým pro vymáhání majetku, který podléhá konfiskaci.

Článek 24 stanoví použití jednotných formulářů pro podání žádosti o zajištění nebo zadržení majetku, který podléhá konfiskaci.

Článek 25 stanoví použití jednotných formulářů pro podání žádosti o konfiskaci majetku.

Článek 26 upravuje navrácení majetku dožadující straně s cílem usnadnit jeho restituci původním oprávněným vlastníkům, jakož i odškodnění obětí trestných činů.

Článek 27 upravuje sdílení konfiskovaného majetku mezi dožadující a dožádané strany a stanoví možnost sdílet tento majetek v příslušných případech i s jinými stranami. Upravuje také rozdělení nákladů spojených s výkonem žádosti o spolupráci podle úmluvy, která usnadnila konfiskaci majetku.

Článek 28 stanoví mezinárodní spolupráci v oblasti pozastavení nebo odepření souhlasu v případě podezřelých transakcí, účtů a obchodních vztahů (není součástí tohoto rozhodnutí).

Článek 29 stanoví mezinárodní spolupráci mezi úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti, včetně zřizování kontaktních míst.

Článek 30 stanoví mezinárodní spolupráci v oblasti správy majetku.

Článek 31 stanoví záruky a opravné prostředky týkající se opatření uvedených v protokolu.

Článek 32 stanoví oznamování rozhodnutí o předběžných opatřeních a konfiskaci dotčeným osobám.

Článek 33 stanoví bezpečnostní opatření k ochraně údajů zpracovávaných úřadem pro vyhledávání majetku z trestné činnosti před neoprávněným přístupem.

Článek 34 ukládá stranám povinnost zajistit dostatečné zdroje pro úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti a úřady pro správu majetku, jakož i odbornou přípravu pro příslušné orgány zapojené do vymáhání majetku a souvisejících vyšetřování.

Článek 35 se týká mechanismu monitorování protokolu a mechanismu řešení sporů.

Článek 36 upravuje vztah mezi protokolem a mateřskou úmluvou.

Článek 37 se týká procesu podpisu a ratifikace.

Článek 38 se týká vstupu protokolu v platnost.

Článek 39 se týká přistoupení k protokolu.

Článek 40 stanoví územní působnost.

Článek 41 upravuje vypovězení protokolu.

Článek 42 vysvětluje vztah protokolu k jiným úmluvám a dohodám.

Článek 43 upravuje podávání a odvolávání prohlášení a výhrad.

Článek 44 upravuje oznamování, které má generální tajemník Rady Evropy zasílat členským státům Rady Evropy i dalším dotčeným státům v souvislosti s protokolem.

Dodatek stanoví doplnění kybernetických trestných činů do dodatku úmluvy.

- **Podpis a znění dohody**

Znění dohody se předkládá Radě spolu s tímto návrhem.

V souladu se Smlouvami je na Komisi, aby zajistila podpis dohody s výhradou jejího uzavření k pozdějšímu datu.

2026/0194 (NLE)

Návrh

ROZHODNUTÍ RADY

o podpisu, jménem Evropské unie, dodatkového protokolu k Úmluvě Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 ve spojení s čl. 218 odst. 5 této smlouvy,

a s ohledem na návrh Evropské komise,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) V rozhodnutí (EU) 2024/1764[17] Rada zmocnila Komisi, aby se jménem Unie účastnila jednání o dodatkovém protokolu (dále jen „protokol“) k Úmluvě Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu (CETS č. 198) (dále jen „úmluva“) v rámci Rady Evropy.

(2) Protokol byl přijat Výborem ministrů Rady Evropy dne 15. května 2026 a předpokládá se, že bude otevřen k podpisu dne 14. října 2026.

(3) Protokol je v souladu s cílem Evropské unie uvedeným v čl. 26 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, jímž je zajištění fungování vnitřního trhu přijímáním opatření.

(4) Protokol obsahuje mimo jiné ustanovení, jež se týkají jeho účelu a působnosti, definic virtuálních aktiv a poskytovatelů služeb souvisejících s virtuálními aktivy, pravomocí finančních zpravodajských jednotek v oblasti pozastavení, spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami a zavedení centrálního automatizovaného mechanismu (nebo podobného mechanismu) na vnitrostátní úrovni, který bude obsahovat informace o bankovních účtech, platebních účtech, účtech cenných papírů, bezpečnostních schránkách a účtech virtuálních aktiv.

(5) Protokol má potenciál významně posílit rámce pro boj proti praní peněz a související spolupráci mezi členskými státy Rady Evropy a dalšími klíčovými mezinárodními partnery, kteří se mohou stát jeho stranami.

(6) Pravidla stanovená v protokolu se do značné míry překrývají se společnými pravidly, která byla stanovena na úrovni EU a která pro ně ve skutečnosti byla inspirací. Tato společná pravidla zahrnují zejména směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1640, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 a směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1260. Dále se jedná o směrnici Evropského

[17] Rozhodnutí Rady (EU) 2024/1764 ze dne 13. června 2024, kterým se Komise zmocňuje, aby se jménem Evropské unie účastnila jednání o dodatkovém protokolu k Úmluvě Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu (Úř. věst. L, 2024/1764, 24.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/1764/oj).

parlamentu a Rady 2014/42/EU, rámcové rozhodnutí Rady 2005/212/SVV, jakož i rámcová rozhodnutí Rady 2003/577/SVV a 2006/783/SVV, jež však zůstávají použitelná pouze ve vztazích s Dánskem a Irskem a mezi těmito zeměmi. Unie má výlučnou vnější pravomoc s ohledem na části dohody, které by mohly mít dopad na společná pravidla Unie nebo by mohly změnit jejich působnost. Unie by proto měla protokol podepsat společně s členskými státy.

(7) Komise se účastnila jednání jménem Unie a svou účastí zajistila, že protokol je slučitelný s příslušným právem Unie.

(8) V souladu s článkem 37 protokolu je tento protokol otevřen k podpisu ze strany Unie. Unie by se měla stát stranou protokolu společně se svými členskými státy, jelikož v záležitostech, na které se protokol vztahuje, sdílí s členskými státy vnější pravomoc. Záležitosti, na které se protokol vztahuje a které mohou ovlivnit společná pravidla nebo změnit jejich působnost, spadají do výlučné vnější pravomoci Unie. Připomíná se, že působnost společných pravidel EU může být ovlivněna nebo změněna mezinárodními závazky rovněž tehdy, pokud tyto závazky spadají do oblasti, kterou taková pravidla již velkou měrou pokrývají, a to v rozsahu, v jakém tyto závazky mohou narušit jednotné a důsledné uplatňování pravidel EU a řádné fungování systému, který zavádějí. Tímto rozhodnutím není dotčen podpis protokolu členskými státy v souladu s jejich vnitrostátními postupy.

(9) V souladu s čl. 42 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725[18] proběhla konzultace s evropským inspektorem ochrany údajů, který vydal stanovisko dne XX XXXXX 2026.

(10) Protokol by proto měl být podepsán jménem Unie s výhradou pozdějšího uzavření,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Podpis dodatkového protokolu k Úmluvě Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu jménem Unie se schvaluje s výhradou uzavření uvedeného protokolu.

Článek 2

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dne […].

V Bruselu dne

Za Radu
předseda/předsedkyně

[18] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).